

POTRES

Potres je sunkovito nihanje tal, ki nastopi povsem nepričakovano, saj ga ne moremo natančno napovedati. Ob visoki magnitudi lahko vzame številne ljubljene, ter povzroči ogromno materialno škodo. To je zapis zgodbe babičine znanke Evite, ki prihaja iz Čila.

Evitina pripoved:

"Leta 1960 je bil čisto navaden dan. Zjutraj sem se zbudila in odšla v kuhinjo, kjer sem si pripravila zajtrk. Uredila sem se ter se z avtobusom odpeljala v službo, ki je bila na robu mesta.

Komaj sem stopila skozi vrata, sem začutila rahlo tresenje. Pomislila sem, da se mi to samo zdi. Čez nekaj trenutkov so sunki postali močnejši. Opazila sem, da se luč na stropu trese. Ozrla sem se po prostoru in dobila sem vtis, da sunke in njihovo stopnjevanje čutim le jaz. Nato pa nas je zadelo! Celotna stavba se je stresla. Omare so padale po tleh, na zidovih so se pojavile razpoke. Ljudje so panično tekali sem ter tja. Glasno sem zavpila. Ter se obupano napotila k stopnišču, s katerega je padal omet. Ostali so mi sledili. Med tem ko smo tekli po stopnišču, je še enkrat sunilo. Popadali smo po tleh. Hitro smo vstali, stekli ven iz stavbe, ki se je v tistem trenutku zrušila, kot hišica iz kart. Slišali smo krike ljudi, ki so ostali v višjih nadstropjih. Stekli smo na jaso, ter bili priča grozljivim prizorom, hiše, stavbe, drevesa, vse je izginjalo pred našimi očmi. Tla so se strahovito tresla. Nismo mogli obdržati ravnotežja, popadali smo po travi. Meni se je vse skupaj zdelo neskončno dolgo. Po nekaj časa nastale groze, pa smo slišali še en grozen zvok: bobnenje, ki je prihajalo iz smeri morja. Pred nami se je dvigovala velikanska gora - cunami. Na srečo smo bili dovolj visoko, da nas val ni dosegel. Z grozo smo opazovali, ko je rušil in požiral vse pred sabo. Po več urah, ko se je "val v dolini" polegel, smo preživeli prihajali skupaj, sami neznanci, ki nas je družila želja po preživetju. Z žalostjo v očeh smo opazovali razdejanje, ki sta ga povzročila potres in cunami. Meni je potres vzel sodelavce. Odpravila sem se iskat svoj dom. Ko sem prišla pred našo hišo, je tam kjer je nekoč stala naša hiša, bilo le polno ruševin. Sesedla sem se od žalosti, saj mi je sosedla prišla povedati, da je bila v hiši naša družina, ki se je predčasno vrnila s potovanja, saj so me želeli presenetiti za moj rojstni dan. Dolgo nisem prišla k sebi, ker nisem imela ničesar, nikogar. Od takrat sovražim praznovanje mojega rojstnega dne.

Od potresa je minilo 53 let in zdaj sem stara 74. let. Še zmeraj se z bolečino v srcu spomnim mojega 21. rojstnega dne. Dan, ki mi je vzel vse, kar sem v življenju ljubila".

TIJA BOROVIČ, 6. razred